

CONSIDERACIONS ECONÒMIQUES - LOCALS

REGAR ES GOVERNAR...

...va dir Costa, l'agricultor per excel·lència. No hi ha dubte qu'el termòmetre de la civilització d'un poble és la quantitat de savó i d'aigua que consum. El poble que beu l'aigua de caritat forçosament ha de tindre el cos brut i quan un poble té brut el cos també ha de tindre bruta l'ànima.

Tenint en compte que Espanya és una nació que es deu abans que a tota altra cosa a l'agricultura, qui negarà que la seva única i capdal política deu ésser la hidràulica? Es per a mí aquest un tema massa debatut per a dir i enumerar una vegada més el brillant pervindre d'Espanya, xifrat únicament en una agricultura ben orientada científica i comercialment. En virtut d'haver llensat la idea d'un «Congrés Internacional d'Agricultura i llurs annexes» he dit des de les columnes de «La Revista Mercantil», de Valladolid; «El Norte», de Santander i «El Cantábrico», de San Sebastián, que la pugna atàvica entre els productors del centre i els fabricants del litoral, particularment del català, no existiria si els Governes es preocupessin solament d'una cosa; la de no permetre que les cullites es perdin any per altre per tremendes seques. El fet de no ploure en els moments oportuns de les necessitats agrícoles no és cap motiu per a que les autoritats es puguin considerar lliures de responsabilitats. Es innocent i ridicol volguer que el temps operi les seves funcions a caprici i necessitat dels homes. Són aquests els que ve-

nen obligats a sapiguer aprofitar les aigües, caiguin quan caiguin i siguin allà on siguin.

En virtut d'estar escrit aquest article, com l'anterior i el següent, enfront a l'economia del nostre poble, me conscriuré a demostrar que regar es governar de conformitat amb els beneficis que tal règim pot proporcionar-nos.

L'agricultura de la nostra comarca, donada la seva planura extensíssima, es presta, crec jo, al cultiu d'aquells productes que pel seu vast rendiment poden convertir-se molt aviat en exportables, deixant abastit suficientment el consum propi de la comarca. No'm referiré pas al cultiu de l'avellana i del vi per tractar-se de dos articles quina exportació quasi es la única de la nostra producció agrícola. El cultiu de l'avellana crec jo que es desenrotllaria multiplicant-se un doble o triple de lo que produïm correntment uns anys amb altres. Em refereixo que si arriba a ser un fet tangible l'embalç d'uns quaranta millions de metres cúbics d'aigua, es podran ensajar nous cultius de plantes susceptibles d'exportació. L'Andalussia, país eminentment productor d'oli, alterna també la seva exportació oleícola amb la de llegums, tals com cigrons, faves, favons, erb, bordanyes, etc.; plantes que per la seva condició de lleguminoses, per la seva poca arrel, es crien entre les antares d'olivers com aquí indubtablement es podrien criar entre els bancals d'avellaners. Els cereals, ordis, cibades, moresc,

podrien segurament desempenyar també un bon paper i no menys les patates, articles tots ells que nostre país es veu en la necessitat d'importar en grans quantitats dels països estrangers, i no perquè tals productes siguin refractaris als nostres terrenys, sinó perquè cada any per falta de regors ens surten les cullites horriblement mermades. Seria fàcil demostrar la important quantitat monetària que durant quatre mesos Espanya ha tingut d'entregar a França per l'adquisició de patata; Reus les està important tot l'any, arribant a pagar-les forçosament a preus caríssims. La cibada i l'ordi actualment resulten posats a Reus a 53 i 56 pessetes i encare se'n trobés. Si la proporció de les terres de secà amb les de regadiu en lloc de ésser d'un 75 % fos no més d'un 25 %, la nostra comarca podria ésser de les més riques del món, doncs gracies a Déu no som pas dels més curts en matèria administrativa. De poder comptar amb una bona producció genuïnament pròpia de cereals, forratges i llegums, no hi ha dubte que es podria implantar amb noranta nou probabilitats d'éxit contra una de fracàs la indústria avícola, poc menys que desconeguda en nostra terra. Reus no té idea de lo que són els mercats d'ous en països estrangers; però en canvi sab perfectament els preus exorbitants a que arriba a pagar-los per classes no superiors. Bulgària, aquesta petita nació de clima exacte al nostre, per trovar-se enclavada en idèntic o molt aproximat grau de latitut que Catalunya, ens pot servir d'exemple en matèria de comerç avícol. La nació de referència durant l'any 1924 ha exportat la friolera de mil doscents cinquanta wagons d'ous, arribant a pagar-los Londres de 4'60 a 6'75 leves per ou. Bèlgica, que relativament es la primera nació d'Europa, abans de la guerra era importadora de

Bulgària en la quantitat de 300 wagons d'ous cada any i en el 1924 ha reduït la xifra d'importació de Bulgària a vinticinco wagons. Amb tant d'encert s'ocupa el Govern belga de la seva agricultura amb totes les seves ramificacions, que's troba avui, respecte el gran consum d'ous, que no tan sols ha lograt abastir suficientment les seves necessitats deixant d'ésser víctima d'especulacions estrangeres, sinó que s'ha convertit ja en país exportador, i dintre breu temps no seria extrany que arribés a prendre l'hegemonia dels búlgars. Per avui em refereixo tan sols dintre de l'avicultura a ço que respecta a la producció d'ous; ardeixo al criteri del lector el formar-se idea de ço que vol dir la selecció d'exemplars i explotació dels mateixos.

Seria molt útil que el present senzill estudi agrícola arribés a coneixement del culte Professor avícol D. Salvador Castelló, propietari i Director de la «Real Granja-Escuela Paraíso» d'Arenys de Mar, qual senyor, és molt possible que rebés amb singular complacència l'obsequi d'oferir-li la tribuna del nostre CENTRE per a venir a donar-hi una conferència donant a conèixer la importància que dintre l'Agricultura desempenya l'Avicultura, per tractar-se d'un comerç, l'avícol, poc menys que desconegut en nostre camp i que jo crec està cridat a desempenyar un gran paper dintre la nova economia que ha de crear el disposar d'un embalc de quaranta millions de metres cúbics d'aigua com deu ésser el Pantà del Francolí.

Aquesta al·lusió al Sr. Castelló la faig extensiva a la Junta de la Secció Excursionista del nostre CENTRE, entenent que la part pràctica i positiva de l'excursionisme deu estriar precisament en donar a conèixer la vida del camp en els seus dos aspectes de pur esbarjo i economia agrícola.

VIDAL I PALLEJA